

Kỷ Niệm Đêm Giao Thừa *

Truyện ngắn ĐIẾP MỸ LINH

Lạ! Suốt mấy ngày Tết không có ngày nào Hiếu không xin đi xi-nê và không có bữa cơm chiều nào cậu ta ăn ở nhà. Ông bà Tân – Ba Mẹ của Hiếu – bực mình lắm, nhưng phải nén giận cho qua ba ngày Tết. Trưa mùng Bốn Hiếu lại xin đi xi-nê. Ông bà Tân buộc Hiếu chiều phải về nhà ăn cơm. Hiếu dạ.

Xem xi-nê về, Hiếu nhảy “cà-tưng” từ ngoài ngõ vào tụt trong phòng. Một chốc, sau Hiếu trở ra với áo thun, quần ngắn, hai cây vợt và trái vũ cầu.

Hiếu để trái vũ cầu và hai cây vợt nơi bậc cấp rồi ngồi cạnh, vẻ thấp thòm đợi chờ. Hạnh, chị của Hiếu, đến thăm cô bạn thân, tên Bảo-Trân, về, thấy Hiếu trong tư thế như chờ đợi, vội hỏi:

- Hiếu! Em sửa soạn chơi vũ cầu với ai vậy? Ra chơi với chị, đi!
- Thôi, chị đánh dở ẹc, mắt công em lượm.

Nói xong Hiếu cười, mặt vênh vênh. Hạnh giả vờ “kí” nhẹ lên đầu Hiếu một cái rồi đi thẳng ra nhà sau. Ông bà Tân đang ngồi nơi bàn ăn. Bà Tân bảo Hạnh ra gọi Hiếu vào ăn cơm. Hạnh quay lui, đến cửa ngang chợt nghe tiếng còi Vespa “tin tin” và thấy Hiếu phóng “cái vù” từ bậc cấp ra cửa ngõ. Tới cửa lớn, Hạnh thấy Hiếu vừa cười, vừa nói, vừa nắm tay kéo Đăng vô nhà. Hạnh ngạc nhiên, đứng sững. Không thể nào Đăng nghe được Hiếu nói những gì; vì Đăng đang bị gương mặt rạng rỡ và đôi mắt nâu nồng nàn của Hạnh thu hút. Tới bậc cấp, cả Đăng và Hiếu dừng lại, hơi ngẩng lên nhìn Hạnh và cười. Hạnh cứ đứng trơ, lòng rộn ràng nhưng không biết phải nói gì, làm gì trước hai nụ cười dễ thương, đượm chút “tinh quái” đó. May quá, Hiếu lên tiếng:

- Chị Hạnh! Anh Đăng đánh vũ cầu “nghe” lắm. Chị muốn coi không?

Nói xong Hiếu ngẩng lên nhìn Đăng, tiếp:

- Đi, ra đánh chứ trời sắp tối rồi, anh Đăng.

Như sợ Hiếu sẽ dẫn Đăng đi, Hạnh nghiêm giọng:

- Hiếu! Ba Mẹ chờ cơm kìa,

Nói xong Hạnh mới biết mình thiếu tế nhị, kém xã giao. Có vẻ lúng túng vì không ngờ mình đến đúng vào giờ cơm chiều, Đăng hơi khom người, nói với Hiếu:

- Hiếu vô ăn cơm đi. Chiều mai anh sẽ đến sớm hơn, mình sẽ chơi vũ cầu, nghe!

Vừa khi đó ông Tân xuất hiện, vì ông thấy bóng người lạ. Thấy Đăng đang vịn vai Hiếu, ông Tân hơi lúng túng. Ông Tân thắc mắc. Hiếu là con nít, làm sao quen được với một sinh viên sĩ quan Không-Quân? Còn Hạnh, trong số những thanh niên theo đuôi nàng, ông Tân chưa hề thấy một chàng Không-Quân nào cả. Vậy người này là ai mà có vẻ rất thân thiện với Hiếu, lại cứ nhìn Hạnh, cười cười? Vì không biết Đăng là bạn của nhân vật nào, ông Tân đành nói trống:

- Ủa, bạn đến thăm, sao không mời anh vào nhà, con?

Đăng bước lên bậc cấp, lấy nón kết kẹp vào nách trái rồi cúi người cung kính chào ông Tân. Ông Tân cười, chìa tay mặt ra. Đăng đưa hai tay, hơi nghiêng người bắt tay ông Tân và tự giới thiệu:

- Kính chào bác. Cháu tên Đăng.

Vừa bắt tay Đăng ông Tân vừa liếc sang Hạnh. Thấy Hạnh len lén nhìn Đăng rồi nhìn xuống đất, ông biết ngay, nên vỗn vĩa:

- Hạnh! Mời anh vô nhà ngồi chơi chứ sao để anh đứng ngoài này, con?

Hạnh đứng ngây người, mặt đỏ bừng. Thấy Hạnh và Đăng còn đầy vẻ e dè, thẹn thùng, ông Tân không hiểu gì cả. Nếu đã quen nhau, tại sao Hạnh cứ đứng trơ, cười nụ, tay mân mê mấy lá đồi mồi nơi chậu kiểng; còn Đăng đứng ngượng ngùng, tay xoay xoay cái nón kết? Nếu không quen, tại sao hai đôi mắt cứ lăm lét nhìn nhau? Ông Tân nhắc một lần nữa Hạnh và Đăng mới dám bước vào phòng khách. Muốn để cho hai người trẻ được tự nhiên, ông Tân xoay sang Hiếu:

- Hiếu! Vô lấy nước mời anh đi, con.

Xoay sang Đăng, ông Tân tiếp:

- Cậu tự nhiên, nghe, cậu Đăng.

Nói xong ông Tân nắm tay Hiếu đi ra nhà sau. Hiếu rất bất bình, nhưng phải đợi đến lúc xuống bếp mới dám tỏ ra:

- Anh Đăng là bạn của con chứ bộ.

Ông Tân cười cười:

- Mấy hôm nay con đi xi-nê/đi ăn với anh Đăng, phải không?

Gương mặt Hiếu đang thụng thịu, chợt tươi lên:

- Dạ. Ảnh “phái” con lắm, Ba.

Từ nãy giờ, qua khung cửa ngang, bà Tân đã theo dõi diễn tiến mọi việc, cho nên, Bà véo nhẹ vào tai Hiếu, đùa:

- Thôi, Mẹ biết rồi. Con bụng nước lên mời anh Đăng đi.

Thấy trên bàn la liệt thức ăn ngon, Hiếu nhìn Mẹ:

- Mẹ! Mẹ cho con rử anh Đăng ăn cơm, nghe, Mẹ.

Bà Tân cười:

- Con phải nói là con mời chứ con không được nói rử, nghe hôn. Mẹ ngại anh không ăn đâu, con.

Hiếu cả quyết:

- Ăn mà! Con nói cái gì ảnh cũng nghe con hết đó, Mẹ!

Ông Tân cười, máng yêu:

- Cha mà! Mà biểu nó công mà nó cũng công nữa là...

Đã chẳng hiểu gì về câu nói của ông Tân, Hiếu lại càng ngạc nhiên khi thấy ông bà Tân và bà giúp việc cùng cười vang.

Trong khi dùng cơm với gia đình Hạnh, Đăng lắng nghe ông Tân nói về nhiều đề tài như xã hội, thời sự, thể thao, v. v... Những đề tài ấy đều hợp với chàng nên chàng góp ý rất tương đắc. Hạnh thấy Mẹ cứ tiếp thức ăn cho Đăng hoài, có lẽ Mẹ có nhiều thiện cảm với Đăng. Còn Hiếu làm lý, có vẻ không vui. Sau khi ăn xong, Hiếu gác đĩa, “chụng bụng” cái mặt, nghiêng người nói nhỏ với Hạnh:

- Anh Đăng quen với em trước chớ bộ; đương không chị “nhảy” vô dành. Kỳ cục!

Hạnh cười thâm, vì Hiếu không biết được rằng Đăng và Yên – người bạn cùng khóa với Đăng – đã đi theo Hạnh và Bảo-Trân vào đêm giao thừa, khi hai nàng đi hái lộc trên chùa Hải-Đức. Còn lý do nào Đăng biết nhà Hạnh và quen với Hiếu và Yên biết nhà Bảo-Trân thì cả hai nàng đều không thể giải đáp được. Bây giờ nghe giọng Hiếu có vẻ ganh tức, Hạnh lặng yên, mỉm cười.

Từ buổi chiều đó, cứ mỗi chiều cuối tuần đến nhà Hạnh, Đăng đem theo một bịch mút mận Dalat và chơi vĩ cầu với Hiếu trong khi Hạnh ngồi xem ở bậc cấp. Thịnh thoảng Yên và Bảo-Trân ghé qua, rủ Đăng và Hạnh đi biển, đi phố hoặc đi xi-nê. Tuy có Yên và Bảo-Trân, nhưng lúc nào ông bà Tân cũng tìm đủ lý do để bắt Hiếu đi theo. Hiếu rất thích những lần đi chơi xa. Có khi tất cả kéo nhau lên Chợ-Mới uống nước dừa tươi. Nước dừa ở đây tươi mát như làn da trắng mịn của các cô gái Chợ-Mới. Không gì thú vị cho bằng, sau khi đạp xe nhong nhong trên những con đường mòn dưới rừng dừa rợp bóng, hít đầy buồng phổi mùi hoa bưởi, hoa chanh, rồi được kề môi vào trái dừa non vừa vạt vỏ, uống một hơi dài... Thiệt là đã!

Không hiểu tại sao từ ngày Đăng đến nhà chơi, không khí trong nhà vui hẳn lên. Cứ vào chiều thứ sáu, cả nhà dọn dẹp, sửa soạn mọi thứ như ngầm chờ đón một cái gì đó. Hiếu đâu phải ngu mà không biết “cái gì đó” đó là Đăng. Đôi khi Hiếu thấy “tưng tức” làm sao ấy, chắc là cậu ta ganh. Nhưng không ganh sao được khi mà nhà chỉ có hai chị em, ai cũng cưng chiều Hiếu, bây giờ xem như Đăng giành Hạnh “mất tiêu”! Trong nhà ai cũng vồn vã, sẵn đón Đăng, ít thêm để ý đến Hiếu như trước. Vậy mà biểu “người ta” không tức sao được!

Những ý nghĩ đó thường đến với Hiếu vào những lúc Hiếu bị rầy la; nhưng khi thấy Đăng, tự nhiên ý tưởng đó tiêu tan và Hiếu lại cảm thấy thích Đăng như thể niềm ganh tỵ chưa bao giờ tượng hình trong lòng Hiếu. Theo thời gian, Hiếu lớn dần và ý thức được sự liên hệ giữa Đăng và Hạnh, cho nên, mặc dù phải đi theo “canh chừng chị”, Hiếu cũng vẫn tìm những trò chơi riêng để không xâm phạm vào những giây phút riêng tư của hai người. Vì lẽ đó Đăng rất thương và chiều Hiếu. Biết Hiếu thích ăn phở Chặt, tối thứ bảy nào, sau khi xem xi-nê về, Đăng và Yên cũng đưa Hạnh, Bảo-Trân và Hiếu xuống Chặt ăn phở.

Ngoài những lúc được ăn thức ăn hợp khẩu, Hiếu còn được theo Đăng, Hạnh, Yên và Bảo-Trân đi Suối-Tiên nhật đá cuội; đi Ba-Hồ xem sự hiển linh của Phật Bà Quan Thế Âm; đi Lương-Sơn ăn ổi; đi Hòn-Chồng nghe sóng thét gào. Lần nào đến Hòn-Chồng ;Hiếu cũng thích một mình rong chơi, nhảy từ mỏm đá này sang phiến đá khác trong khi Đăng và ;Hạnh âu yếm thì thầm những lời yêu đương dưới bóng mát của một tảng đá; còn

Yên và Bảo-Trân cùng ngập lặn theo triền sóng, nơi một bãi vắng xa xa. Sau một lúc bơi lội mệt nhoài, Bảo-Trân chạy lên bãi, nằm dài dưới bóng mát của một tàng cây. Yên chạy chậm chậm phía sau và ngồi xuống cạnh nàng. Chiếc áo tắm màu xanh đậm, viền trắng, che kín toàn thân nàng, chỉ để hở đôi vai và đôi chân. Nhìn đôi chân dài và thẳng của người yêu không dừng Yên cảm thấy hồi hộp và trong trí thoáng ý nghĩ ngộ nghĩnh mà đàn ông thường ca tụng về người phụ nữ. Yên đuổi người nằm cạnh Bảo-Trân. Một lúc lâu, chàng nghiêng người, nhẹ nhàng gác một cánh tay qua người nàng. Bảo-Trân nằm yên, cảm nghe những rạo rức, những rung động, những ham muốn lan dần khắp thân thể. Lạ ghê! Từ sáng đến giờ cùng bơi lội, tát nước phá nhau, hai cơ thể đã va chạm nhiều lần sao không run, bây giờ Yên chỉ choàng tay qua là tim nàng đập loạn lên! Thì ra đây là sự rối loạn rất dễ thương của xúc cảm mà Bảo-Trân đang ước ao và chờ đợi. Một chờ đợi đầy thích thú.

Sau một thoáng "thăm dò" tình hình, Yên từ từ nhích đến gần và hơi chồm về phía nàng. Bảo-Trân run hơn, vờ nhắm mắt, làm như không biết gì về hành động của Yên. Một thoáng qua, Bảo-Trân mở mắt và bắt gặp ánh mắt nồng nàn của Yên. Ánh nhìn của Yên như nung nóng toàn thân nàng, làm người nàng mềm nhũn. Yên hơi rướng đôi vai cao hơn rồi...cúi xuống thấp hơn...Một găm giác lạ lùng tỏa ra và người nàng đê mê, run rẩy. Cả hai cùng nhắm mắt lại khi hai đôi môi chạm vào nhau...

Chỉ một thoáng thôi, Yên rời môi nàng và nhìn vào mắt nàng thật lâu. Vì sợ quá, Bảo-Trân chưa cảm nhận được gì ở nụ hôn đầu đời. Nàng nhìn chàng như còn nuốt tiếc trong khi chàng thì thắm:

- Em chưa biết hôn, Bảo-Trân ạ!

Bảo-Trân thẹn thùng, đưa ngón tay nghịch vành tai mỏng của Yên. Yên lại cúi xuống, thì thào qua hơi thở dồn dập:

- Anh sẽ bày em hôn.

Lần này Bảo-Trân đón nhận nồng nhiệt hơn. Trong cử chỉ vụng dại, tham lam, hai đôi tay ghì chặt lấy hai phần lưng đầy cát. Yên hơi nghiêng người nằm xuống, kéo nhẹ thân người của Bảo-Trân sát vào ngực chàng. Cả hai quán chặt lấy nhau, cảm thấy như tan loãng trong nhau, chìm ngập trong nhau...

Suốt buổi vui đùa với người yêu và sóng nước, Yên và Bảo-Trân cảm thấy đói bụng, đề nghị mọi người ghé Trần-Quý-Cáp ăn nem Ninh-Hòa. Sau khi mỗi người thưởng thức vài cuốn chả ram và vài cái nem chua, món nem nướng chính thống của Ninh-Hòa được đem ra. Mấy lụi nem được nướng chín vàng, nóng hổi, thơm chất béo thơm không chịu được, khiến Đăng khịt khịt mũi, nói với Yên:

- Ăn đi mà. Mai mốt ra trường không biết còn dịp ăn món này nữa không đó!

Yên đáp lời Đăng nhưng lại liếc Bảo-Trân:

- Tao lấy vợ Nha Trang thì dĩ nhiên tao sẽ còn nhiều dịp ăn nem Ninh-Hòa. Mà đừng có lo.

Tất cả cùng cười. Bảo-Trân lấy bánh trắng, rau sống, cuốn cho Yên từng cuốn nhỏ xinh xinh. Yên cầm cuốn nem, nhìn người yêu:

- Cảm ơn em.

Bảo-Trân thẹn thùng nhìn xuống, mỉm cười, không nói. Giọng Yên âu yếm:

- Ăn đi, em!

Trong khi Bảo-Trân và Yên chăm sóc nhau thì Hạnh lựa mấy lá xà lách non cho vào chén của Đăng. Đăng đang rót thêm xá xí vào ly cho Hiếu. Bữa ăn thật vui và ngon miệng. Bất ngờ Yên hỏi:

- Tối mai Bảo-Trân, Hạnh và Hiếu rảnh không?

Hiếu nhanh nhẩu:

- Dạ rảnh. Chi vậy, anh Yên?

- Đi xem tụi anh bay.

Hiếu khoái quá, mắt sáng rỡ:

- Đi liền, mà coi ở đâu vậy, anh Yên?

Yên chỉ xéo ra hướng biển:

- Ra bờ biển là thấy liền. Từ nhà em ra Grand Hotel gần và thấy rõ hơn.

Hiếu nhìn Yên với ánh mắt thán phục và tò mò:

- Làm sao em biết chiếc nào của anh, chiếc nào của anh Đăng?

Đăng đáp thay Yên:

- Không thể phân biệt được đâu, Hiếu.

Nghe như vậy Hiếu buồn xo. Yên nhìn Bảo-Trân, âu yếm:

- Mùa này không trăng. Thử tưởng tượng, trong vùng không gian tối đen, một đoàn phi cơ thực tập, mở hết đèn, sẽ giống như một chuỗi sao di động. Đẹp, phải không, em?

Đặng phá bạn:

- Mày bữa nay cũng bày đặt văn chương nữa, cho tao xin đi, khổ quá!

Hạnh cũng đùa:

- Anh Yên nói chuyện hay như rứa hèn chi nhỏ bạn của tui mới ... ngất ngư!

Biết Hạnh sắp giờ trò lý lắc, Bảo-Trân lòn tay dưới bàn, véo vào đùi Hạnh một cái nên thân!

Vừa ăn đu đủ bò khô Hạnh vừa đưa mắt về hướng phía phi trường, về mong đợi. Bảo-Trân hất chân bạn:

- Con khỉ! Làm gì có về bồn chồn dữ vậy?

Bị bắt quả tang nhưng Hạnh vẫn chống chế:

- Thôi, đừng làm bộ. Chưa biết ai bồn chồn hơn ai đó.

Bảo-Trân ngoẻo đầu, cười:

- Ta có gì đâu mà phải bồn chồn. Chỉ vài tháng nữa chàng ra trường, Ba Má ta sẽ cho làm lễ đính hôn; khoảng sáu tháng sau thì cưới. Chỉ có nhà người là phải chờ thôi.

Hạnh nhìn bạn rồi nhìn vào ly nước dứa của mình, im lặng. Nàng không khó chịu vì biết hạnh phúc của bạn sắp thành tựu mà nàng chỉ ngao ngán khi nghe Bảo-Trân vô tình nhắc đến hoàn cảnh của nàng. Vì quan niệm phụ nữ phải có một nghề nghiệp vững chắc để khỏi lệ thuộc vào chồng, ông bà Tân quyết định là Tường-Hạnh phải xong đại học, bất cứ ngành gì, rồi mới cho Đăng làm lễ đính hôn. Tính nhẩm khoảng thời gian từ nay cho đến ngày đó ít nhất cũng phải bốn năm năm! Đối với những kẻ yêu nhau, không thấy nhau một ngày đã là một chuỗi dài nhung nhớ; huống chi rồi đây Đăng sẽ ra đơn vị, sẽ xa nàng: "*Làm thế nào để giữ được chàng cho riêng mình?*" Đó là mối bận tâm không nhỏ của những người con gái yêu lắm, ghen nhiều. Để thăm dò xem tình yêu của bạn có ích kỷ như mình hay không, Hạnh nghiêng sang bạn:

- Nè, nhò! Ta hỏi thật nhà ngươi, nhà người thương anh Yên nhiều lắm không?

- Mi hỏi kỳ. Không thương Yên nhiều tại răng cuối hè ni ta nhận lời cầu hôn?

- Nói như mi là ta không thương anh Đăng nhiều cho nên ta bắt anh ấy chờ, phải không?

- Ta phá nhà ngươi chơi chứ mỗi đứa một hoàn cảnh, phân bì sao được!

- Rứa mi thương anh Yên như thế nào, nói ta nghe được không?

- Mi hứa không cười thì ta mới nói.

- Con khỉ họ. Nếu ta cười mi thì ta cười ta cho rồi!

Để bớt ngượng, Bảo-Trân xoay xoay ly nước dứa:

- Ta thương Yên quá chừng. Ta chỉ muốn Yên biến thành vật gì ăn được để ta ăn ngấu nghiến cho xong!

Hạnh tròn mắt nhìn bạn. Thật là lạ đời khi người con gái nói lên tình yêu của mình. Có ai yêu thật lòng mà chịu chia xẻ người yêu cho người khác hay không? Hạnh lặng lẽ nắm tay bạn như cảm thông.

Trong khi hai cô gái thì thăm trao đổi quan niệm về tình yêu thì từ sát mí nước, Hiếu reo lên:

- Máy bay lên rồi! Máy bay lên rồi!

Vừa reo Hiếu vừa chạy về phía Hạnh. Tất cả cùng quay nhìn về hướng phi trường.

Thấp thoáng sau rặng dương liễu, từng chiếc phi cơ bay vút lên, nối tiếp nhau, tạo thành những khoảng cách rất đều nhau. Đoàn phi cơ lẩn trong bóng đêm, chỉ có những ánh đèn xanh đỏ cuối đôi cánh nhấp nháy làm duyên. Những đóm sáng đó kết thành chuỗi ánh sáng huyền hoặc trong không gian đen kịt. Chuỗi ánh sáng di động nhịp nhàng ra biển khơi, vòng lại phía Hòn-Chông, bay dọc bờ biển, đến trung tâm huấn luyện Hải-Quân rồi vòng ra Hòn-Miếu.

Ô, lạ chưa! Chuỗi ánh sáng không tạo những hình vòng cung nữa mà lại từ trên cao lao xuống, xuống nữa, rồi bay vút lên. Đám trẻ con vỗ tay reo ầm lên. Hiếu có vẻ lóí:

- Trời! Mấy ảnh tấn công mục tiêu. Hết sậy! Hết sậy!

Có tiếng "xì" thật dài và giọng bực tức của một bé trai:

- Làm như "nghe" lắm đó. Mấy ông thực tập chứ bộ thiệt sao mà tấn công.

Không cần biết ai vừa mới phát ngôn, Hiếu cố cãi và ngầm có ý khoe sự liên hệ giữa cậu ta và những phi công tương lai:

- Ô, thực tập cũng phải có mục tiêu chứ bộ. Anh Đăng với anh Yên nói nè!

Nghe em cãi nhau, Hạnh "xuyt" khê rồi gọi: "Hiếu!" Biết bị chị rầy, Hiếu im.

Đoàn phi cơ vẫn nhào xuống/vút lên ở Hòn-Miếu. Không ngờ chuỗi ánh sáng vô tri đó lại gây nguồn cảm xúc dạt dào pha lẫn chút hãnh diện trong lòng Bảo-Trân và Hạnh. Thỉnh thoảng hai nàng xoay nhìn đám đông như ngầm ngụ ý: Có người yêu của tôi trong toán phi công đó đó! Mỗi người say mê quan sát cuộc thực tập một cách khác nhau. Kẻ im lìm theo dõi không sót một động tác nhỏ nhặt nào; người bộc lộ tình cảm bằng lời:

- Đó, đó, thằng thứ ba. Nó xuống và lên lẹ như chim bói cá vậy.

Người đàn ông khác cãi:

- Tao thấy thằng áp chót “gồ ghề” hơn. Nó xuống như sao xẹt mà lên nhanh như điện chớp.

Đoàn phi cơ vòng lại một vòng nữa. Cứ tuần tự, từng chiếc lao xuống/vút lên. Khi chỉ còn hai chiếc sau cùng, tiếng người đàn ông lúc nãy lại vang lên:

- Đó... thằng áp chót đó... Coi nó xuống nè... Đó... ó...ó...

Giọng anh ta đang nghe vui như tiếng suối reo, bỗng trở nên thấp và rè như máy hát đĩa hết giây thiếu khi anh kéo dài chữ “đó” và miệng anh ta há ra như hình chữ “O”. Trời! Không phải một mình anh ta mà tất cả người hiện diện đều há hốc mồm ra như thế; vì họ đang mục kích một sự việc không thể nào tin vào thị giác! Tin làm sao được khi mà chiếc phi cơ áp chót đâm thẳng xuống mục tiêu giả tưởng và – trong nỗi kinh hoàng/sững sốt của mọi người – đóm sáng ấy không bao giờ bay lên, để lại một khoảng cách thật xa giữa chuỗi ánh sáng và đóm sáng sau cùng!

Lúc này không ai có thể giúp Bảo-Trân và Hạnh chế ngự được sự giãn nở quá độ của hệ thống thần kinh não bộ!

* * *

Suốt đêm thao thức với bao nghi ngờ và lo sợ, gằn sáng, Hạnh chớp mắt được một tý lại ngủ quên. Khi nàng giật mình thức dậy thì đã chín giờ sáng. Hạnh rửa mặt, thay đồ thật nhanh, lấy xe đạp sang nhà Bảo-Trân, muốn rủ Bảo-Trân xuống Trung-Tâm Huấn-luyện Không-Quân hỏi thăm tin tức, nhưng cả gia đình Bảo-Trân đi vắng. Hạnh đành đi một mình. Vừa đạp xe đến Grand Hotel, Hạnh thấy, nơi bờ cát, dưới rặng dương liễu, rất nhiều người, cả nhà binh và dân sự, đang xôn xao, chỉ chỗ ra phía Hòn-Miếu. Tò mò, nàng dẫn xe xuống bãi cát, dự tính sẽ hỏi thăm mấy ông Không-Quân tin tức về “ánh sao rơi” tối hôm trước.

Hạnh khóa xe, dựng nơi gốc cây thông, chạy đến đám đông. Bất ngờ một phụ nữ trọng tuổi rẽ đám đông bước ra, đi nhanh về phía Hạnh. Nhận ra đó là Mẹ của Bảo-Trân, Hạnh linh cảm được điều gì đó, cho nên, nàng cảm thấy lạnh buốt người! Hạnh dừng lại một chốc để lau mồ hôi trán và cũng để xoa đuổi mối nghi ngờ thì Mẹ của Bảo-Trân bước nhanh hơn. Khi còn cách Hạnh một khoảng ngắn, những bước chân của Bà trở nên xiêu vẹo. Cuối cùng Bà gần như quy xuống và giọng Bà nghẹn ngào nức lên: “*Hạnh ơi!*” Hạnh chạy nhanh đến, ôm Bà, nhưng vẫn cố không tin những suy diễn của nàng là đúng.

Sau một lúc khóc vui, Mẹ của Bảo-Trân kéo tay Tường-Hạnh về phía đám đông. Vừa bước những bước thần thờ Bà vừa thút thít:

- Con tới với nó đi, Hạnh! Nó khổ lắm con ơi!

Trong ánh nắng dịu dịu của một sáng mùa Xuân, Bảo-Trân ngồi chơ vơ trên cát, mắt đăm đăm nhìn ra Hòn-Miếu. Nếu không có những cơn gió nhẹ lay động làn tóc và làm căn phòng chiếc áo lụa của Bảo-Trân, Hạnh đã nghĩ rằng đó là pho tượng được đúc ra từ người mẫu Bảo-Trân!

*.- Theo một chuyện thật đã xảy ra tại Nha Trang.

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com>